

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

z 2. apríla 2020*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Naliehavé prejudiciálne konanie – Dohoda o EHP – Zákaz diskriminácie – Článok 36 – Slobodné poskytovanie služieb – Pôsobnosť – Dohoda medzi Európskou úniou a Islandskou republikou a Nórsnym kráľovstvom o pridružení týchto dvoch štátov pri vykonávaní, uplatňovaní a vývoji schengenského *acquis* – Dohoda o vydávacom konaní medzi členskými štátmi Európskej únie na jednej strane a Islandom a Nórskom na druhej strane – Vydanie islandského občana do tretieho štátu – Ochrana štátnych príslušníkov členského štátu pred vydaním – Neexistencia rovnocennej ochrany štátnych príslušníkov iného štátu – Islandský štátny príslušník, ktorému bol udelený azyl podľa vnútroštátneho práva pred získaním islandského občianstva – Obmedzenie voľného pohybu – Odôvodnenie založené na zabránení beztretnosti – Proporcionalita – Overenie záruk stanovených v článku 19 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie“

Vo veci C-897/19 PPU,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Vrhovni sud (Najvyšší súd, Chorvátsko) z 28. novembra 2019 a doručený Súdnemu dvoru 5. decembra 2019, ktorý súvisí s trestným konaním proti:

I.N.,

za účasti:

Ruska Federacija,

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda K. Lenaerts, podpredsedníčka R. Silva de Lapuerta, predsedovia komôr A. Arabadžiev, A. Prechal, M. Vilaras (spravodajca), M. Safjan, S. Rodin a I. Jarukaitis, sudcovia L. Bay Larsen, T. von Danwitz, D. Šváby, K. Jürimäe a N. Piçarra,

generálny advokát: E. Tančev,

tajomník: M. Longar, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 31. januára 2020,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- I.N., v zastúpení: Đ. Perković a S. Večerina, odvetníci,
- Ruska Federacija, v zastúpení: S. Ljubičić, splnomocnená zástupkyňa,

* Jazyk konania: chorvátčina.

- chorvátska vláda, v zastúpení: G. Vidović Mesarek, splnomocnená zástupkyňa,
- Írsko, v zastúpení: G. Hodge, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci M. Gray, QC,
- grécka vláda, v zastúpení: S. Charitaki a A. Magrippi, splnomocnené zástupkyne,
- islandská vláda, v zastúpení: J. B. Bjarnadóttir a H. S. Ingimundardóttir, splnomocnené zástupkyne, za právnej pomoci T. Fuchs, Rechtsanwalt,
- nórska vláda, v zastúpení: P. Wennerås a K. Isaksen, splnomocnení zástupcovia,
- Európska komisia, v zastúpení: S. Grünheid, M. Wilderspin a M. Mataija, splnomocnení zástupcovia,
- Dozorný úrad EZVO, v zastúpení: C. Zatschler, C. Howdle a I. Ó. Vilhjálmsson, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní z 27. februára 2020,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 18 ZFEÚ a Dohody medzi Európskou úniou a Islandskou republikou a Nórsnym kráľovstvom o vydávacom konaní medzi členskými štátmi Európskej únie a Islandom a Nórskom (Ú. v. EÚ L 292, 2006, s. 2), schválenej v mene Únie článkom 1 rozhodnutia Rady 2014/835/EÚ z 27. novembra 2014 o uzavretí Dohody medzi Európskou úniou a Islandskou republikou a Nórsnym kráľovstvom o vydávacom konaní medzi členskými štátmi Európskej únie a Islandom a Nórskom (Ú. v. EÚ L 343, 2014, s. 1), ktorá nadobudla platnosť 1. novembra 2019 (ďalej len „dohoda o vydávacom konaní“).
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci žiadosti o vydanie, ktorú ruské orgány adresovali chorvátskym orgánom, týkajúcej sa I.N., ruského a islandského občana, v súvislosti s viacerými trestnými činmi pasívnej korupcie.

Právny rámec

Právo Únie

Dohoda o EHP

- 3 V druhom odôvodnení Dohody o Európskom hospodárskom priestore z 2. mája 1992 (Ú. v. ES L 1, 1994, s. 3; Mim. vyd. 11/052, s. 3, ďalej len „Dohoda o EHP“) zmluvné strany tejto dohody potvrdili „vysokú prioritu privilegovaného vzťahu [Európskej únie] a [jej] členských štátov a štátov [Európskeho združenia voľného obchodu (EZVO)] založeného na blízkosti, dlhodobých spoločných hodnotách a európskej identite“.
- 4 Podľa jej článku 1 ods. 1 je cieľom Dohody o EHP podporovať trvalé a vyvážené upevňovanie obchodných a hospodárskych vzťahov medzi zmluvnými stranami s rovnakými podmienkami hospodárskej súťaže a dodržiavaním rovnakých pravidiel s cieľom vytvorenia homogénneho Európskeho hospodárskeho priestoru (EHP).

5 Článok 3 Dohody o EHP stanovuje:

„Zmluvné strany prijímú všetky vhodné opatrenia, či už všeobecné alebo osobitné, aby zabezpečili splnenie povinností, ktoré vzniknú z tejto dohody.

Musia sa zdržať akýchkoľvek opatrení, ktoré by mohli ohroziť dosiahnutie cieľov tejto dohody.

Okrem toho musia uľahčovať spoluprácu v rámci tejto dohody.“

6 Článok 4 Dohody o EHP stanovuje:

„V rozsahu uplatnenia tejto dohody a bez toho, aby boli dotknuté jej osobitné ustanovenia, zakazuje sa akákoľvek diskriminácia na základe štátnej príslušnosti.“

7 Podľa článku 6 Dohody o EHP:

„Bez toho, aby bol dotknutý budúci vývoj prípadového práva sa ustanovenia tejto dohody, pokiaľ sú zhodné v podstate so zodpovedajúcimi pravidlami Zmluvy [o FEÚ], a s pravidlami Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva uhlia a ocele, a aktmi, ktoré sú prijaté na uplatnenie oboch zmlúv, pri ich vykonávaní a uplatňovaní vykladajú v súlade s príslušnými rozhodnutiami Súdneho dvora Európskych spoločenstiev, ktoré tento dvor prijal pred dátumom podpísania tejto dohody.“

8 Článok 36 Dohody o EHP stanovuje:

„1. V rámci ustanovení tejto dohody neexistujú žiadne obmedzenia slobody poskytovať služby v rámci územia zmluvných strán pokiaľ ide o štátnych príslušníkov členských štátov [Únie] alebo štátov EZVO, ktorí sa usadili v členskom štáte [Únie] alebo v štáte EZVO, inom ako je štát príjemcu služieb.

...“

Dohoda z 18. mája 1999

9 Článok 2 Dohody uzavretej medzi Radou Európskej únie a Islandskou republikou a Nórske kráľovstvom o pridružení Islandskej republiky a Nórskeho kráľovstva pri vykonávaní, uplatňovaní a rozvoji schengenského *acquis*, z 18. mája 1999 (Ú. v. ES L 176, 1999, s. 36; Mim. vyd. 11/032, s. 4, ďalej len „dohoda z 18. mája 1999“) stanovuje:

„1. [Islandská republika a Nórske kráľovstvo] budú vykonávať a používať ustanovenia Schengenského *acquis*, ktoré sú uvedené v zozname v prílohe A k tejto dohode a ktoré sa vzťahujú na členské štáty Európskej únie..., ktoré sa zúčastňujú na bližšej spolupráci schválenej Schengenským protokolom.

2. [Islandská republika a Nórske kráľovstvo] budú vykonávať a používať ustanovenia právnych aktov Európskeho spoločenstva, ktoré sú uvedené v zozname v prílohe B k tejto dohode, a to v rozsahu, v akom tieto ustanovenia nahradili zodpovedajúce ustanovenia dohovoru, ktorým sa vykonáva dohoda o postupnom zrušení kontrol na spoločných hraniciach, podpísaného v Schengene 19. júna 1990, alebo aj tých ustanovení Európskeho spoločenstva, ktoré boli prijaté na základe tohto dohovoru.

3. [Islandská republika a Nórske kráľovstvo] budú vykonávať a používať aj právne akty a opatrenia, ktoré prijala Európska únia a ktorými sa menia alebo dopĺňajú ustanovenia, uvedené v prílohách A a B, na ktoré boli použité postupy stanovené touto dohodou, a to bez toho, aby bol dotknutý článok 8.“

10 Článok 7 dohody z 18. mája 1999 stanovuje:

„Zmluvné strany súhlasia s tým, že by sa malo uzatvoriť primerané dojednanie o kritériách a mechanizmoch určenia štátu, ktorý bude zodpovedný za preskúmanie žiadosti o azyl predloženej v ľubovoľnom členskom štáte alebo na Islande alebo v Nórsku. ...“

Dohoda o vydávacom konaní

11 Preambula Dohody o vydávacom konaní uvádza:

„Európska únia

na jednej strane, a

Islandská republika

a

Nórske kráľovstvo

na strane druhej,

ďalej len ‚zmluvné strany‘,

So želaním zlepšiť justičnú spoluprácu v trestných veciach medzi členskými štátmi Európskej únie a Islandom a Nórskom bez toho, aby boli dotknuté pravidlá chrániace slobodu jednotlivca,

Berúc do úvahy, že súčasné vzťahy medzi zmluvnými stranami vyžadujú úzku spoluprácu v boji proti trestnej činnosti,

Vyjadrujúc vzájomnú dôveru v štruktúru a fungovanie svojich právnych systémov a v schopnosť všetkých zmluvných strán zaručiť spravodlivý proces,

...“

12 Článok 1 tejto dohody stanovuje:

„1. Zmluvné strany sa v súlade s ustanoveniami tejto dohody zaväzujú zlepšiť vydávanie na účely stíhania alebo výkonu trestu medzi členskými štátmi na jednej strane a Nórskym kráľovstvom a Islandskou republikou na strane druhej so zreteľom na podmienky Dohovoru týkajúceho sa extradície medzi členskými štátmi Európskej únie z 27. septembra 1996 ako na minimálny štandard.

2. Zmluvné strany sa v súlade s ustanoveniami tejto dohody zaväzujú zabezpečiť, aby bol extradičný systém medzi členskými štátmi na jednej strane a Nórskym kráľovstvom a Islandskou republikou na strane druhej založený na mechanizme vydávania na základe zatýkacieho rozkazu v súlade s podmienkami tejto dohody.

3. Táto dohoda nemení povinnosť dodržiavať základné práva a základné právne zásady zakotvené v Európskom dohovore o ľudských právach alebo v prípade vykonania justičným orgánom členského štátu zásady uvedené v článku 6 Zmluvy o Európskej únii.

4. Žiadne ustanovenie tejto dohody by sa nemalo vykladať ako zákaz odmietnuť vydanie osoby, na ktorú bol vydaný zatýkací rozkaz vymedzený v tejto dohode, ak na základe objektívnych skutočností existujú dôvody domnievať sa, že tento zatýkací rozkaz bol vydaný na účely stíhania alebo potrestania osoby z dôvodov pohlavia, rasy, náboženstva, etnického pôvodu, štátnej príslušnosti, jazyka, politického zmýšľania alebo sexuálnej orientácie, alebo preto, že na základe niektorého z uvedených dôvodov môže utrpieť postavenie tejto osoby.“

Chorvátske právo

- 13 Článok 9 Ústavy Chorvátskej republiky (*Narodne novine* č. 56/1990, 135/1997, 113/2000, 28/2001, 76/2010 a 5/2014) stanovuje:

„...“

Štátneho príslušníka Chorvátskej republiky nemožno vyhostiť z Chorvátskej republiky, zbaviť štátnej príslušnosti, ani vydať do iného štátu okrem prípadu výkonu rozhodnutia o vydaní alebo odovzdaní, prijatého v súlade s medzinárodnými zmluvami alebo s *acquis* Spoločenstva.“

- 14 Článok 1 zákon o medzinarodnej právnej pomoci u kaznenim stvarima (zákon o medzinárodnej právnej pomoci v trestných veciach, *Narodne novine* č. 178/2004, ďalej len „ZOMPO“) stanovuje:

„1. Tento zákon upravuje medzinárodnú právnu pomoc v trestných veciach (ďalej len ‚medzinárodná právna pomoc‘), pokiaľ medzinárodná zmluva nestanovuje inak.

...“

- 15 Podľa článku 12 ZOMPO:

„1. Príslušný vnútroštátny orgán môže zamietnuť žiadosť o medzinárodnú právnu pomoc, ak:

(1) sa žiadosť týka aktu považovaného za politický trestný čin alebo aktu súvisiaceho s týmto trestným činom;

(2) sa žiadosť týka daňového trestného činu;

(3) vyhovie žiadosti môže viesť k narušeniu suverenity, bezpečnosti, právneho poriadku alebo iných základných záujmov Chorvátskej republiky;

(4) možno odôvodnene predpokladať, že osoba, ktorej sa žiadosť o vydanie týka, bude v prípade vydania trestne stíhaná alebo potrestaná z dôvodu jej rasy, náboženského vyznania, národnosti, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo z dôvodu jej politických názorov, alebo že jej situácia bude sťažená z jedného z týchto dôvodov;

(5) ide o menej závažný trestný čin.

...“

- 16 Článok 55 ZOMPO stanovuje:

„1. Pokiaľ sa príslušný súd domnieva, že zákonné podmienky na vydanie nie sú splnené, prijme uznesenie o zamietnutí žiadosti o vydanie a bezodkladne ho zašle Vrhovni sud [(Najvyšší súd)] Chorvátskej republiky, ktorý po vypočutí generálneho prokurátora toto uznesenie potvrdí, zruší alebo zmení.

2. Právoplatné uznesenie o zamietnutí žiadosti o vydanie je zaslané ministerstvu spravodlivosti, ktoré ho oznámi žiadajúcemu štátu.“

17 Článok 56 ZOMPO stanovuje:

„1. Pokiaľ sa komora príslušného súdu rozhodujúca vo veci domnieva, že zákonné podmienky na vydanie sú splnené, rozhodne uznesením.

2. Toto uznesenie je možné napadnúť odvolaním v lehote 3 dní. O odvolaní rozhoduje Vrhovni sud [(Najvyšší súd)] Chorvátskej republiky.“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

18 Dňa 20. mája 2015 kancelária Interpolu v Moskve (Rusko) vydala oznámenie o vyhlásení medzinárodného pátrania po I.N., ktorý bol v tej dobe iba ruským štátnym príslušníkom, na účely jeho zatknutia z dôvodu trestných stíhaní vedených proti nemu za pasívnu korupciu.

19 Dňa 30. júna 2019 sa I.N. ako cestujúci autobusu s islandským cestovným dokladom pre utečencov dostavil na hraničný priechod medzi Slovinskom a Chorvátskom s cieľom vstúpiť na územie Chorvátska. Bol zatknutý na základe oznámenia o vyhlásení medzinárodného pátrania uvedeného v predchádzajúcom bode. Jeho zatknutím začal rozhodovací proces na základe ZOMPO, týkajúci sa jeho prípadného vydania do Ruska.

20 Dňa 1. júla 2019 bol I. N. vypočutý vyšetrojúcim sudcom na Županijski sud u Zagrebu (Župný súd Záhreb, Chorvátsko). Vyhlásil, že namieta proti svojmu vydaniu do Ruska a okrem toho uviedol, že je súčasne ruským a islandským štátnym príslušníkom. Oznámenie Islandského veľvyslanectva zaslané Županijski sud u Zagrebu (Župný súd Záhreb) prostredníctvom Ministerstva zahraničných a európskych vecí Chorvátskej republiky potvrdilo, že I.N. je od 19. júna 2019 islandským občanom a má trvalý pobyt na Islande. Toto oznámenie tiež uvádzalo, že islandská vláda si želá, aby bol pre I.N. v čo najkratšej možnej lehote zabezpečený bezpečný presun na Island.

21 Dňa 6. augusta 2019 bola na Županijski sud u Zagrebu (Župný súd Záhreb) doručená žiadosť generálneho prokurátora Ruskej federácie o vydanie I.N. do tohto tretieho štátu v súlade s ustanoveniami Európskeho dohovoru o vydávaní podpísaného v Paríži 13. decembra 1957 (ďalej len „Európsky dohovor o vydávaní“) z dôvodu trestných stíhaní vedených proti nemu za viacero trestných činov pasívnej korupcie. V tejto žiadosti bolo uvedené, že generálny prokurátor Ruskej federácie zaručuje, že žiadosť o vydanie nemá za cieľ stíhať I.N. z politických dôvodov, ani z dôvodu jeho rasy, náboženského vyznania, národnosti alebo názorov, že I. N. bude mať k dispozícii všetky možnosti na svoju obhajobu, vrátane právnej pomoci advokáta a že nebude podrobený mučeniu, krutému alebo neľudskému zaobchádzaniu alebo trestom porušujúcim ľudskú dôstojnosť.

22 Županijski sud u Zagrebu (Župný súd Záhreb) uznesením z 5. septembra 2019 rozhodol, že zákonné podmienky pre vydanie I.N. na účely uvedených trestných stíhaní, stanovené v ZOMPO, boli splnené.

23 Dňa 30. septembra 2019 podal I.N. odvolanie proti tomuto uzneseniu na vnútroštátny súd. Uviedol, že existuje konkrétne, vážne a rozumne predvídateľné riziko, že v prípade vydania do Ruskej federácie bude podrobený mučeniu a neľudskému a ponižujúcemu zaobchádzaniu. Okrem toho zdôraznil, že postavenie utečenca mu bolo na Islande priznané práve z dôvodu konkrétnych stíhaní vedených proti nemu v Rusku a že Županijski sud u Zagrebu (Župný súd Záhreb) svojím uznesením z 5. septembra 2019 *de facto* porušil medzinárodnú ochranu, ktorá mu bola priznaná na Islande. Okrem toho uviedol, že má islandské štátne občianstvo a vytkol Županijski sud u Zagrebu (Župný súd Záhreb), že porušil rozsudok zo 6. septembra 2016, Petruhhin (C-182/15, EU:C:2016:630).

- 24 Vnútroštátny súd uvádza, že v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma, či existuje skutočné riziko, že I.N. bude v prípade vydania podrobený mučeniu alebo neľudským trestom či zaobchádzaniu. Pred týmto prípadným preskúmaním však potrebuje vedieť, či o žiadosti o vydanie treba informovať Islandskú republiku, ktorej štátnym príslušníkom je I.N., aby tento štát mohol prípadne požiadať o odovzdanie svojho občana na účely začatia konania s cieľom vyhnúť sa riziku beztretnosti.
- 25 Vnútroštátny súd v tejto súvislosti na jednej strane spresňuje, že Chorvátska republika nevydáva svojich vlastných občanov do Ruska a neuzavrela s týmto štátom bilaterálnu dohodu, ktorá by uvádzala takúto povinnosť.
- 26 Vnútroštátny súd však na druhej strane po tom, čo pripomenul závery vyplývajúce z rozsudku zo 6. septembra 2016, Petruhhin (C-182/15, EU:C:2016:630), uvádza, že hoci I.N. na rozdiel od osoby dotknutej uvedeným rozsudkom nie je občanom Únie, je občanom Islandskej republiky, s ktorou Únia udržiava osobitný vzťah.
- 27 Vnútroštátny súd v tejto súvislosti pripomína, že na jednej strane v súlade s článkom 2 protokolu č. 19 o schengenskom *acquis* začlenenom do rámca Európskej únie (Ú. v. EÚ C 83, 2010, s. 290), ktorý tvorí prílohu Lisabonskej zmluvy, sa schengenské *acquis* uplatňuje v členských štátoch uvedených v článku 1 tohto protokolu, a na druhej strane, že Rada podľa článku 6 tohto protokolu uzavrela s Islandskou republikou a Nórske kráľovstvom dohodu z 18. mája 1999, podľa ktorej tieto dva tretie štáty vykonávajú ustanovenia tohto *acquis*. I.N. využil svoje právo voľného pohybu v rámci členských štátov schengenského priestoru a bol zatknutý pri vstupe na územie Chorvátskej republiky z iného členského štátu, v danom prípade zo Slovenskej republiky.
- 28 Okrem toho, keďže dohoda o vydávanom konaní nadobudla platnosť 1. novembra 2019, je vo veci samej tiež relevantná.
- 29 Vzhľadom na všetky tieto skutočnosti vnútroštátny súd uvádza, že má pochybnosti o tom, či sa článok 18 ZFEÚ má vykladať v tom zmysle, že členský štát, akým je Chorvátska republika, ktorý má rozhodnúť o žiadosti o vydanie občana štátu, ktorý nie je členským štátom Únie, ale je členom schengenského priestoru, do tretieho štátu, je povinný pred prijatím každého rozhodnutia o tomto vydaní informovať o žiadosti o vydanie daný členský štát schengenského priestoru a v prípade, že by tento štát požiadal o odovzdanie svojho občana na účely začatia konania, ktoré je dôvodom žiadosti o vydanie, či treba tomuto štátu odovzdať daného občana v súlade s dohodou o vydávanom konaní.
- 30 Za týchto podmienok Vrhovni sud (Najvyšší súd) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru nasledujúce prejudiciálne otázky:

„1. Má sa článok 18 ZFEÚ vykladať v tom zmysle, že členský štát Európskej únie, ktorý rozhoduje o vydaní občana štátu, ktorý nie je členským štátom Európskej únie, ale je členským štátom schengenského priestoru, do tretieho štátu, je povinný informovať o žiadosti o vydanie tento členský štát schengenského priestoru, ktorého štátnu príslušnosť má uvedená osoba?

2. V prípade kladnej odpovede na predchádzajúcu otázku a v prípade, že členský štát schengenského priestoru požiadal o odovzdanie tejto osoby na účely začatia konania, ktoré je dôvodom žiadosti o vydanie, treba tomuto štátu odovzdať danú osobu v súlade s dohodou o vydávanom konaní?“

O naliehavom konaní

- 31 Vnútroštátny súd navrhol, aby sa uplatnilo naliehavé prejudiciálne konanie upravené v článku 107 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora.

- 32 Na podporu tohto návrhu predovšetkým uviedol skutočnosť, že I.N. bol vzatý do vydávacej väzby, na základe čoho je v súčasnosti pozbavený slobody.
- 33 Po prvé treba uviesť, že tento návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka najmä výkladu dohody o vydávacom konaní. Rozhodnutie, ktorým bola táto dohoda schválená v mene Únie, bolo prijaté na základe článku 82 ods. 1 písm. d) ZFEÚ v spojení s článkom 218 ods. 6 písm. a) ZFEÚ. Táto dohoda teda patrí do oblasti upravenej v hlave V tretej časti Zmluvy o FEÚ týkajúcej sa priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti. Na tento návrh na začatie prejudiciálneho konania preto možno uplatniť naliehavé prejudiciálne konanie.
- 34 Po druhé podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora je potrebné zohľadniť okolnosť, že osoba dotknutá vo veci samej je v súčasnosti pozbavená slobody a že jej ponechanie vo väzbe závisí od rozhodnutia sporu vo veci samej [pozri v tomto zmysle rozsudok z 27. mája 2019, OG a PI (Prokuratúry v Lübecku a v Zwickau), C-508/18 a C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, bod 38, ako aj citovanú judikatúru]. Umiestnenie I.N. do vydávacej väzby bolo totiž podľa vysvetlení vnútroštátneho súdu nariadené v rámci vydávacieho konania zahájeného voči I.N.
- 35 Za týchto podmienok štvrtá komora Súdneho dvora na základe návrhu sudcu spravodajcu a po vypočutí generálneho advokáta 16. decembra 2019 vyhovela návrhu vnútroštátneho súdu, aby sa na tento návrh na začatie prejudiciálneho konania vzťahovali ustanovenia o naliehavom prejudiciálnom konaní.
- 36 Okrem toho bolo rozhodnuté o postúpení predmetnej veci Súdnemu dvoru na účely jej pridelenia veľkej komore.

O prejudiciálnych otázkach

- 37 Na úvod treba pripomenúť, že Súdny dvor v bode 50 svojho rozsudku zo 6. septembra 2016, Petruhhin (C-182/15, EU:C:2016:630), rozhodol, že články 18 a 21 ZFEÚ sa majú vykladať v tom zmysle, že ak bola členskému štátu, do ktorého sa premiestnil občan Únie, štátny príslušník iného členského štátu, adresovaná žiadosť o vydanie tretím štátom, s ktorým prvý členský štát uzatvoril dohodu o vydávaní, má povinnosť informovať členský štát, ktorého štátnu príslušnosť má uvedený občan, a prípadne mu na žiadosť tohto členského štátu tohto občana odovzdať v súlade s ustanoveniami rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi (Ú. v. ES L 190, 2002, s. 1; Mim. vyd. 19/006, s. 34), zmeneného rámcovým rozhodnutím Rady 2009/299/SVV z 26. februára 2009 (Ú. v. EÚ L 81, 2009, s. 24) (ďalej len „rámcové rozhodnutie 2002/584“), pokiaľ má tento členský štát podľa svojho vnútroštátneho práva právomoc stíhať túto osobu za skutky spáchané mimo jeho štátneho územia.
- 38 Súdny dvor v tejto súvislosti v bode 54 rozsudku z 10. apríla 2018, Pisciotti (C-191/16, EU:C:2018:222), spresnil, že na účely dosiahnutia cieľa spočívajúceho v zabránení tomu, aby dotknutá osoba zostala nepotrepaná za skutky, ktoré sa jej kladú za vinu v žiadosti o vydanie, je nevyhnutné, aby sa európsky zatykáci rozkaz, prípadne vydaný iným členským štátom, než je dožiadaný členský štát, týkal prinajmenšom tých istých skutkov.
- 39 Vnútroštátny súd sa pýta, či v spore, o ktorom rozhoduje, treba nasledovať výklad prijatý Súdnym dvorom v rozsudku zo 6. septembra 2016, Petruhhin (C-182/15, EU:C:2016:630), nielen v súvislosti s občanmi Únie, ale aj islandskými štátnymi príslušníkmi.
- 40 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že zákazom „ak[ej]koľvek diskrimináci[e] na základe štátnej príslušnosti“ článok 18 ZFEÚ požaduje rovnosť zaobchádzania s osobami nachádzajúcimi sa v situácii patriacej do pôsobnosti Zmlúv (v tomto zmysle pozri rozsudok zo 6. septembra 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, bod 29 a citovanú judikatúru). Ako však už Súdny dvor spresnil, toto

ustanovenie nemá za cieľ uplatňovať sa na prípadné rozdielne zaobchádzanie medzi občanmi členských štátov a občanmi tretích štátov [pozri v tomto zmysle rozsudok zo 4. júna 2009, Vatsouras a Koupatantze, C-22/08 a C-23/08, EU:C:2009:344, bod 52, ako aj stanovisko 1/17 (Dohoda CETA EÚ – Kanada) z 30. apríla 2019, EU:C:2019:341, bod 169].

- 41 Pokiaľ ide o článok 21 ZFEÚ, treba pripomenúť, že tento článok stanovuje vo svojom odseku 1 právo každého občana Únie slobodne sa pohybovať a zdržiavať na území členských štátov a uplatňuje sa, ako vyplýva z článku 20 ods. 1 ZFEÚ, na každú osobu, ktorá má štátnu príslušnosť členského štátu, takže sa tento článok neuplatňuje na občana tretieho štátu.
- 42 Okrem toho rámcové rozhodnutie 2002/584, ktoré tiež prispelo k odôvodneniu Súdneho dvora pripomenutému v bode 37 vyššie, sa uplatňuje iba na členské štáty a nie na tretie štáty.
- 43 Treba však pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora v rámci konania na základe spolupráce medzi vnútroštátnymi súdmi a Súdny dvorom, zakotveného v článku 267 ZFEÚ, prislúcha Súdnu dvoru poskytnúť vnútroštátnemu súdu užitočnú odpoveď potrebnú na rozhodnutie vo veci, o ktorej vnútroštátny súd rozhoduje. Vzhľadom na to Súdnu dvoru prináleží v prípade potreby preformulovať otázky, ktoré sú mu položené. Je totiž úlohou Súdneho dvora vykladať všetky ustanovenia práva Únie, ktoré vnútroštátne súdy potrebujú na rozhodovanie o žalobách, ktoré im boli predložené, aj keď tieto ustanovenia nie sú výslovne spomenuté v otázkach položených Súdnu dvoru týmito súdmi (rozsudok z 8. mája 2019, PI, C-230/18, EU:C:2019:383, bod 42 a citovaná judikatúra).
- 44 Pokiaľ ide o prejednávajúcu vec, Islandská republika udržiava s Úniou privilegované vzťahy, prekračujúce rámec hospodárskej a obchodnej spolupráce. Vykonáva a uplatňuje totiž schengenské *acquis*, ako uviedol vnútroštátny súd, ale je tiež zmluvnou stranou Dohody o EHP, zúčastňuje sa na systéme spoločného európskeho azylového systému a uzavrela s Úniou dohodu o vydávaní konaní. Na účely poskytnutia užitočnej odpovede vnútroštátnemu súdu treba preto okrem ustanovení práva Únie, ktoré uviedol, prihliadnúť aj na Dohodu o EHP, ktorej zmluvnými stranami sú tak Únia, ako aj Islandská republika.
- 45 Treba preto konštatovať, že vnútroštátny súd sa svojimi otázkami v podstate pýta, či právo Únie, najmä Dohoda o EHP vykladaná so zreteľom na rozsudok zo 6. septembra 2016, Petruhhin (C-182/15, EU:C:2016:630, bod 50), má byť vykladaná v tom zmysle, že pokiaľ bola členskému štátu, do ktorého sa premiestnil občan štátu EZVO, ktorý je zmluvnou stranou Dohody o EHP a s ktorým Únia uzatvorila dohodu o vydávaní, doručená žiadosť o vydanie zo strany tretieho štátu podľa Európskeho dohovoru o vydávaní, je povinný informovať o tejto žiadosti uvedený štát EZVO a prípadne mu odovzdať, pokiaľ o to požiada, tohto občana, v súlade s dohodou o vydávaní, pokiaľ má tento štát podľa svojho vnútroštátneho práva právomoc stíhať tohto občana za skutky spáchané mimo jeho štátneho územia.
- 46 Okrem toho, z informácií zo spisu predložených Súdnu dvoru vyplýva, že s výhradou overenia zo strany vnútroštátneho súdu bol I.N. pred nadobudnutím islandského štátneho občianstva udelený azyl podľa islandského práva práve z dôvodu stíhaní vedených proti nemu v Rusku a v súvislosti s ktorými Ruská federácia žiadala chorvátske orgány o jeho vydanie. Táto okolnosť sa nevyskytovala vo veci, ktorá viedla k rozsudku zo 6. septembra 2016, Petruhhin (C-182/15, EU:C:2016:630).
- 47 V tomto kontexte a s výhradou preskúmania týkajúceho sa uplatniteľnosti práva Únie v spore vo veci samej sa treba domnievať, že odpoveď užitočná pre vnútroštátny súd predpokladá tiež spresnenie rozsahu ochrany poskytovanej článkom 19 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“), podľa ktorého nikto nesmie byť vysťahovaný, vyhostený ani vydaný do štátu, v ktorom existuje vážne riziko, že bude vystavený trestu smrti, mučeniu alebo inému neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

O uplatniteľnosti práva Únie v spore vo veci samej

- 48 Je potrebné pripomenúť, že v prípade neexistencie medzinárodného dohovoru v tejto oblasti medzi Úniou a dotknutým tretím štátom, v danom prípade Ruskou federáciou, pravidlá v oblasti vydávania patria do právomoci členských štátov. Ako však vyplýva z judikatúry Súdneho dvora, tieto členské štáty sú povinné vykonávať túto právomoc v súlade s právom Únie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. novembra 2018, Raugevicius, C-247/17, EU:C:2018:898, bod 45).
- 49 Vzhľadom na to, že medzinárodná dohoda uzatvorená Úniou tvorí neoddeliteľnú súčasť práva Únie [pozri najmä rozsudok z 30. apríla 1974, Haegeman, 181/73, EU:C:1974:41, body 5 a 6, ako aj stanovisko 1/17 (Dohoda CETA EÚ – Kanada), z 30. apríla 2019, EU:C:2019:341, bod 117], situácie patriace do pôsobnosti tejto dohody, napríklad Dohody o EHP, predstavujú v zásade situácie upravené právom Únie [pozri v tomto zmysle stanovisko 1/17 (Dohoda CETA EÚ – Kanada) z 30. apríla 2019, EU:C:2019:341, bod 171].
- 50 V tejto súvislosti Dohoda o EHP opätovne potvrdzuje, ako vyplýva z jej druhého odôvodnenia, privilegované vzťahy založené na blízkosti, dlhodobých spoločných hodnotách a európskej identite, ktoré spájajú Úniu, jej členské štáty a štáty EZVO. So zreteľom na tieto privilegované vzťahy treba chápať jeden zo základných cieľov Dohody o EHP, a síce dosiahnuť v najširšej možnej miere slobodu pohybu tovarov, osôb, služieb a kapitálu v celom EHP tak, aby sa vnútorný trh na úrovni Únie rozšíril na štáty EZVO. Z tohto hľadiska sa viaceré ustanovenia tejto dohody snažia zaručiť, aby jej výklad bol, pokiaľ je to možné, jednotný na celom území EHP. V tomto rámci vykonáva Súdny dvor dozor nad tým, aby sa pravidlá Dohody o EHP, ktoré sú v podstate zhodné s pravidlami ZFEÚ, vykladali v členských štátoch jednotne (rozsudky z 23. septembra 2003, Ospelt a Schlössle Weissenberg, C-452/01, EU:C:2003:493, bod 29; z 28. októbra 2010, Établissements Rimbaud, C-72/09, EU:C:2010:645, bod 20, ako aj z 19. júla 2012, A, C-48/11, EU:C:2012:485, bod 15).
- 51 Pokiaľ ide o prejednávajúcu vec, I.N. vo svojich písomných pripomienkach uvádza, že vstúpil na územie Chorvátskej republiky s cieľom stráviť tam svoju letnú dovolenku, čo na pojednávaní potvrdila islandská vláda.
- 52 Súdny dvor už rozhodol, že sloboda poskytovania služieb v zmysle článku 56 ZFEÚ zahŕňa slobodu príjemcov služieb presunúť sa bez obmedzenia do iného členského štátu, aby tam mohli využiť túto službu, a že turisti musia byť považovaní za príjemcov služieb využívajúcich túto slobodu (rozsudok z 2. februára 1989, Cowan, 186/87, EU:C:1989:47, bod 15 a citovaná judikatúra).
- 53 Ten istý výklad platí v prípade slobody poskytovania služieb zakotvenej v článku 36 Dohody o EHP (pozri analogicky rozsudky z 23. septembra 2003, Ospelt a Schlössle Weissenberg, C-452/01, EU:C:2003:493, bod 29, ako aj z 28. októbra 2010, Établissements Rimbaud, C-72/09, EU:C:2010:645, bod 20).
- 54 Z vyššie uvedeného vyplýva, že situácia islandského štátneho príslušníka, ako je situácia I.N., ktorý sa dostavil na hranice členského štátu s cieľom vstúpiť na jeho územie a využívať služby, patrí do pôsobnosti Dohody o EHP a na základe toho do pôsobnosti práva Únie (pozri analogicky rozsudok zo 6. septembra 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, body 30 a 31, ako aj citovanú judikatúru). V spore vo veci samej je preto Chorvátska republika povinná vykonávať svoju právomoc v oblasti vydávania osôb do tretích štátov spôsobom, ktorý je v súlade s Dohodou o EHP, predovšetkým s jej článkom 36 zaručujúcim slobodné poskytovanie služieb.

O obmedzení slobodného poskytovania služieb a jeho prípadnom odôvodnení

- 55 Článok 4 Dohody o EHP zakazujúci „akúkoľvek diskrimináciu na základe štátnej príslušnosti“ vyžaduje rovnosť zaobchádzania s osobami nachádzajúcimi sa v situácii upravenej touto dohodou. Zásada zákazu diskriminácie zakotvená v tomto ustanovení prejavuje svoje účinky „v rozsahu uplatnenia“ tejto dohody a „bez toho, aby boli dotknuté jej osobitné ustanovenia“. Týmto posledným výrazom článok 4 Dohody o EHP odkazuje najmä na iné ustanovenia tejto dohody, v ktorých je pre osobitné situácie konkretizované uplatnenie všeobecnej zásady vyjadrenej týmto článkom. To je okrem iného prípad ustanovení týkajúcich sa slobodného poskytovania služieb (pozri analogicky rozsudok z 2. februára 1989, Cowan, 186/87, EU:C:1989:47, body 10 a 14).
- 56 Vnútroštátne pravidlá o vydávaní, ako sú tie, o ktoré ide vo veci samej, však zavádzajú rozdielne zaobchádzanie v závislosti od toho, či je dotknutá osoba domáci štátny príslušník alebo príslušník štátu EZVO, ktorý je zmluvnou stranou Dohody o EHP, pretože vedú k tomu, že štátnym príslušníkom členských štátov EZVO, ako je v danom prípade I.N., islandský štátny príslušník, sa neprizná rovnaká ochrana pred vydaním, akú požívajú domáci štátni príslušníci (pozri analogicky rozsudok zo 6. septembra 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, bod 32).
- 57 Takéto pravidlá tým môžu ovplyvniť predovšetkým slobodu zakotvenú v článku 36 Dohody o EHP. Z toho vyplýva, že v takej situácii, o akú ide vo veci samej, vedie rozdielne zaobchádzanie spočívajúce v umožnení vydania občana štátu EZVO, ktorý je zmluvnou stranou Dohody o EHP, ako je pán I.N., k obmedzeniu tejto slobody (pozri analogicky rozsudok zo 6. septembra 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, body 32 a 33).
- 58 Treba dodať, že nielen okolnosť, že dotknutá osoba má postavenie štátneho príslušníka štátu EZVO, ktorý je zmluvnou stranou Dohody o EHP, ale aj skutočnosť, že tento štát vykonáva a uplatňuje schengenskú *acquis*, robia situáciu tejto osoby objektívne porovnateľnou so situáciou občana Únie, ktorému Únia poskytuje podľa článku 3 ods. 2 ZEÚ priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti bez vnútorných hraníc, v ktorých je zaručený voľný pohyb osôb.
- 59 Také obmedzenie, ako je obmedzenie uvedené v bode 57 vyššie, možno odôvodniť iba vtedy, ak sa opiera o objektívne dôvody a je primerané cieľu legitímne sledovanému vnútroštátnym právom (pozri analogicky rozsudok zo 6. septembra 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, bod 34 a citovanú judikatúru).
- 60 Ako už rozhodol Súdny dvor, cieľ spočívajúci v zabránení riziku beztretnosti osôb, ktoré spáchali trestný čin, uvedený v návrhu na začatie prejudiciálneho konania na účely odôvodnenia, sa má považovať za cieľ, ktorý má legitímny charakter. Opatrenia obmedzujúce slobodu zakotvenú v článku 36 Dohody o EHP však môžu byť odôvodnené objektívnymi dôvodmi len vtedy, ak sú primerané na ochranu záujmov, ktoré majú zaistiť, a len v rozsahu, v akom tieto ciele nemôžu byť dosiahnuté menej obmedzujúcimi opatreniami (pozri analogicky rozsudok zo 6. septembra 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, body 37 a 38, ako aj citovanú judikatúru).
- 61 Súdny dvor vo svojom rozsudku zo 6. septembra 2016, Petruhhin (C-182/15, EU:C:2016:630, bod 39), pripomenul, že vydávanie osôb je postup, ktorého cieľom je boj proti beztretnosti osoby nachádzajúcej sa inde než na území, kde údajne spáchala trestný čin, umožňujúci tým zabrániť tomu, aby trestné činy, ktoré spáchali osoby na území štátu, z ktorého ušli, ostali nepotrestané. Hoci je totiž nevydanie štátnych príslušníkov vo všeobecnosti kompenzované možnosťou dožiadaného členského štátu stíhať vlastných štátnych príslušníkov za závažné trestné činy spáchané mimo jeho územia, tento členský štát spravidla nemá právomoc súdiť za takéto skutky, ak ani páchatel, ani obeť údajného trestného činu nie sú štátnymi príslušníkmi uvedeného členského štátu.

- 62 Súdny dvor z toho v bode 40 rozsudku zo 6. septembra 2016, Petruhhin (C-182/15, EU:C:2016:630), vyvodil, že také vnútroštátne pravidlá, ako sú tie, o ktoré išlo vo veci, ktorá viedla k vydaniu tohto rozsudku, ktoré umožňujú vyhovieť žiadosti o vydanie na účely stíhania a súdneho konania v treťom štáte, kde mal byť trestný čin údajne spáchaný, sa v zásade zdajú primerané na dosiahnutie cieľa boja proti beztrestnosti.
- 63 Keďže však bolo v bode 54 vyššie konštatované, že situácia islandského štátneho príslušníka, ktorý sa dostavil na hranice členského štátu s cieľom vstúpiť na jeho územie a využívať tam služby, patrí do pôsobnosti práva Únie, na žiadosť tretieho štátu sa v tomto zmysle uplatnia ustanovenia článku 19 ods. 2 Charty (rozsudok zo 6. septembra 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, body 52 a 53).
- 64 Preto pokiaľ sa v tejto situácii dotknutý islandský štátny príslušník odvoláva na vážne riziko neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania v prípade jeho vydania, dožiadaný členský štát musí pred prípadným vydaním overiť, že toto vydanie neporuší práva stanovené v článku 19 ods. 2 Charty (rozsudok zo 6. septembra 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, bod 60).
- 65 Na tento účel sa daný členský štát v súlade s článkom 4 Charty, ktorý zakazuje neľudské alebo ponižujúce tresty alebo zaobchádzanie, nemôže obmedziť len na zohľadnenie vyhlásení žiadajúceho tretieho štátu alebo prijatie medzinárodných zmlúv týmto štátom, ktoré v zásade zaručujú dodržiavanie základných práv. Príslušný orgán dožiadaného členského štátu, ako je vnútroštátny súd, musí na účely tohto overenia vychádzať z objektívnych, spoľahlivých, presných a náležite aktualizovaných informácií, pričom tieto informácie môžu vyplývať najmä z medzinárodných súdnych rozhodnutí, ako sú rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva, zo súdnych rozhodnutí dožadujúcich tretích štátov, ako aj z rozhodnutí, správ a iných dokumentov vypracovaných orgánmi Rady Európy alebo v rámci systému Organizácie spojených národov (rozsudok zo 6. septembra 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, body 55 až 59 a citovaná judikatúra).
- 66 Predovšetkým okolnosť, že Islandská republika udelila dotknutej osobe azyl z dôvodu, že bola vystavená riziku neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania vo svojom štáte pôvodu, predstavuje osobitne závažnú informáciu, ktorú musí príslušný orgán dožiadaného členského štátu zohľadniť na účely overenia uvedeného v bode 64 tohto rozsudku.
- 67 Takáto informácia je na účely daného overenia o to závažnejšia, ak sa udelenie azylu zakladalo práve na stíhaniach vedených voči tejto osobe v jej štáte pôvodu, ktoré viedli k podaniu žiadosti tohto štátu o vydanie tejto osoby.
- 68 V prípade neexistencie osobitných okolností, najmä významného vývoja situácie v žiadajúcom treťom štáte, alebo závažných a dôveryhodných informácií preukazujúcich, že osobe, ktorej vydanie sa žiada, bol udelený azyl pri utajení skutočnosti, že sa proti nej viedli trestné stíhania v jej štáte pôvodu, musí existencia rozhodnutia islandských orgánov udeľujúceho tejto osobe azyl viesť príslušný orgán dožiadaného členského štátu, akým je vnútroštátny súd, k odmietnutiu vydania podľa článku 19 ods. 2 Charty.
- 69 V prípade, že by orgány dožiadaného členského štátu dospeli k záveru, podľa ktorého článok 19 ods. 2 Charty nebráni vykonaniu tejto žiadosti, bude ešte potrebné preskúmať, či je predmetné obmedzenie primerané cieľu boja proti beztrestnosti osoby, ktorá spáchala trestný čin, pripomenutému v bode 60 vyššie. V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že výkon mechanizmov spolupráce a vzájomnej pomoci existujúcich v trestnoprávnej oblasti podľa práva Únie predstavuje v každom prípade alternatívne opatrenie, ktoré menej ohrozuje výkon práva na voľný pohyb než vydanie do tretieho štátu, s ktorým Únia neuzavrela dohodou o vydávaní, a ktoré umožňuje rovnako efektívne dosiahnuť tento cieľ (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. septembra 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, body 47 a 49).

- 70 Konkrétnejšie, Súdny dvor sa domnieval, že v takom prípade treba uprednostniť výmenu informácií s členským štátom, ktorého je dotknutá osoba štátnym príslušníkom, s cieľom poskytnúť orgánom tohto členského štátu, pokiaľ majú podľa svojho vnútroštátneho práva právomoc stíhať túto osobu za skutky spáchané mimo jeho územia, možnosť vydať európsky zatykač na účely stíhania podľa rámcového rozhodnutia 2002/584. Prislúcha teda príslušnému orgánu dožiadaného členského štátu, aby informoval členský štát, ktorého štátnu príslušnosť má dotknutá osoba, a prípadne mu na žiadosť tohto členského štátu dotknutú osobu odovzdal na základe európskeho zatykača (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. septembra 2016, Petruhin, C-182/15, EU:C:2016:630, body 48 a 50).
- 71 Hoci sa rámcové rozhodnutie 2002/584 neuplatňuje na Islandskú republiku, štát EZVO, ktorého štátnym príslušníkom je I.N., treba pripomenúť, že tento štát podobne ako Nórske kráľovstvo uzavrel s Úniou dohodu o vydávanom konaní, ktorá nadobudla platnosť 1. novembra 2019.
- 72 Ako vyplýva z jej preambuly, táto dohoda smeruje k zlepšeniu justičnej spolupráce v trestných veciach medzi členskými štátmi Európskej únie na jednej strane a Islandskou republikou a Nórskeho kráľovstvom na strane druhej, v miere, v akej si súčasné vzťahy medzi zmluvnými stranami, charakterizované najmä členstvom Islandskej republiky a Nórskeho kráľovstva v EHP, vyžadujú úzku spoluprácu v boji proti zločinu.
- 73 Navyše v tejto preambule zmluvné strany dohody o vydávanom konaní vyjadrili svoju vzájomnú dôveru v štruktúru a fungovanie ich právnych systémov, ako aj v ich schopnosť zaručiť riadne súdne konanie.
- 74 Okrem toho treba konštatovať, že ustanovenia dohody o vydávanom konaní sa veľmi podobajú zodpovedajúcim ustanoveniam rámcového rozhodnutia 2002/584.
- 75 So zreteľom na všetky tieto skutočnosti sa treba domnievať, že riešenie uvedené v rozsudku zo 6. septembra 2016, Petruhin (C-182/15, EU:C:2016:630, bod 56), musí byť analogicky uplatnené na štátnych príslušníkov Islandskej republiky, akým je I.N., ktorí sa vo vzťahu k tretiemu štátu žiadajúcemu ich vydanie, a ako vyplýva z bodu 58 daného rozsudku, nachádzajú v situácii, ktorá je objektívne porovnateľná so situáciou občana Únie, ktorému Únia poskytuje podľa článku 3 ods. 2 ZEÚ priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti bez vnútorných hraníc, v ktorom je zaručený voľný pohyb osôb.
- 76 Z toho vyplýva, že ak bola členskému štátu, do ktorého sa premiestnil štátny príslušník Islandskej republiky, adresovaná žiadosť o vydanie tretím štátom, s ktorým prvý členský štát uzatvoril dohodu o vydávaní, tento prvý štát má v zásade povinnosť informovať Islandskú republiku a prípadne jej po vyžiadaní odovzdať tohto občana v súlade s ustanoveniami dohody o vydávanom konaní, pokiaľ má Islandská republika podľa svojho vnútroštátneho práva právomoc stíhať túto osobu za skutky spáchané mimo jej štátneho územia.
- 77 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba na položené otázky odpovedať tak, že právo Únie, predovšetkým článok 36 Dohody o EHP a článok 19 ods. 2 Charty, sa má vykladať v tom zmysle, že pokiaľ bola členskému štátu, do ktorého sa premiestnil štátny príslušník štátu EZVO, ktorý je zmluvnou stranou Dohody o EHP a s ktorým Únia uzatvorila dohodu o vydávaní, doručená žiadosť o vydanie zo strany tretieho štátu podľa Európskeho dohovoru o vydávaní, a pokiaľ bol tomuto štátnemu príslušníkovi udelený azyl týmto štátom EZVO pred nadobudnutím štátneho občianstva daného štátu práve z dôvodu stíhání vedených proti nemu v štáte, ktorý požiadal o jeho vydanie, príslušný orgán dožiadaného členského štátu musí overiť, že vydanie neporuší práva stanovené v článku 19 ods. 2 Charty, pričom udelenie azylu predstavuje osobitne závažnú skutočnosť v rámci tohto overenia. Pred zvážením vykonania žiadosti o vydanie je dožiadaný členský štát v každom prípade povinný informovať daný štát EZVO a prípadne mu odovzdať, pokiaľ o to požiada, tohto štátneho príslušníka, v súlade s ustanoveniami dohody o vydávaní, pokiaľ má daný štát EZVO podľa svojho vnútroštátneho práva právomoc stíhať tohto štátneho príslušníka za skutky spáchané mimo jeho štátneho územia.

O trovách

- 78 Vzhľadom na to, že konanie má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol takto:

Právo Únie, predovšetkým článok 36 Dohody o Európskom hospodárskom priestore z 2. mája 1992 a článok 19 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie, sa má vykladať v tom zmysle, že pokiaľ bola členskému štátu, do ktorého sa premiestnil štátny príslušník členského štátu Európskeho združenia voľného obchodu (EZVO), ktorý je zmluvnou stranou Dohody o Európskom hospodárskom priestore a s ktorým Európska únia uzatvorila dohodu o vydávaní, doručená žiadosť o vydanie zo strany tretieho štátu podľa Európskeho dohovoru o vydávaní podpísaného v Paríži 13. decembra 1957, a pokiaľ bol tomuto štátnemu príslušníkovi udelený azyl týmto štátom EZVO pred nadobudnutím štátneho občianstva daného štátu práve z dôvodu stíhaní vedených proti nemu v štáte, ktorý požiadal o jeho vydanie, príslušný orgán dožiadaného členského štátu musí overiť, že vydanie neporuší práva stanovené v článku 19 ods. 2 Charty základných práv, pričom udelenie azylu predstavuje osobitne závažnú skutočnosť v rámci tohto overenia. Pred zvážením vykonania žiadosti o vydanie je dožiadaný členský štát v každom prípade povinný informovať daný štát EZVO a prípadne mu odovzdať, pokiaľ o to požiada, tohto štátneho príslušníka, v súlade s ustanoveniami dohody o vydávaní, pokiaľ má daný štát EZVO podľa svojho vnútroštátneho práva právomoc stíhať tohto štátneho príslušníka za skutky spáchané mimo jeho štátneho územia.

Podpisy